

EL BE...RNAT METGE

«JOCS FLORALS»

El nostre silenci davant «los Jocs Florals» no respon a cap partit pres. Som de la broma i ens ofèn l'idea que algú pugui pensar que no estem per «jocs»...

Si no n'hem parlat fins avui, és degut a la gran emoció que ens embargava.

I, com és natural, un home embargat no pot fer us dels seus béns tant si són blancs com negres.

Ara, més tranquils i sense aquell tremolor de ploma dels primers dies, tractarem de comentar lleugerament la gaia festa.

LES TEMPTACIONS DE SAMPER

—Em sembla que no arribaré a Sam... Joan!

Per modest li han donat la viola, que és en aquest cas doblement simbòlica.

En Bertran se la mereixia.

Quan tothom ja estava tip d'oír: «Llamp de Déu!», ell ha sortit amb els «Ressons de Déu», que deuen ésser una mena de trons de Déu.

Com a reneç fa bonic i és nou... Manuel Bertran és poeta i fotogènic.

Es casat i té criatures.

I és honrat. No fa com l'antèrior. Els «Ressons de Déu» són ben seus.

I que Déu els hi conservi, però que no els hi augmenti.

JOAN LLONGUERES

Es veu que aquell dia li van acostar la safata dels dolços i el van pregar molt. Ell feia el desmenjat.

—No prendrà res vostè, senyor Llongueres?

—Gràcies. Gràcies... No em fan il·lusió ja aquestes lleminadures. Això ho deixo pels joves...

—Prengui una pasta, home, no més!

—Vol dir?

—Sí, caram, no es faci pregar tant!

—Vaja! Doncs, prendré una «Englantina»...

I tot rient rient se la va quedar. Ves per on!!

MIQUEL SAPERES

Sembla mentida que amb un cognom així es pugui guanyar un premi als Jocs Florals!

Però aquest any ha estat concolat aquest fet.

La gent primmirada que forma els jurats i que tanta cura té en donar un miquel, ara no ha donat un Miquel, sinó que l'ha donat Saperes...

Després diran que els Jocs Florals tots són iguals.

Per molts anys, senyor Saperes!

LEANDRE AMIGÓ

En Leandre (amb un nom així hom pot fer estralls en les societats recreatives de barri) és molt actiu i s'ha fet molts tips de gratar el paper amb la seva ploma d'oca. Va tenir relacions amb una noia que es deia Petronila. Leandre i Petronila es van estimar, però no es van casar per culpa del tango que va debilitar llur passió.

L'Amigó llavors es va lliurar de ple a la literatura per tal d'ofegar el seu amor malaurat.

Ara li han donat la copa «Narcís Oller», que ha estat per ell la «copa del olvido».

No t'hi encaparris, Leandre. La Petronila encara t'estima.

SALVADOR PERARNAU

—Caram, senyor Perarnau, vostè per aquí?

—On sóc, que la premsa esmampada s'entreforca amb la tragèdia abandonada de les meves passions?

—Es aquí, home, que no se'n recorda... Es aquí, al Guinardó, al carrer de la Pianola...

—Al Guinardó dieu, i qui us ho ha dit? Sóc poeta rebel i perseguït! No ting cap recel!

—Però si esteu assegut al menjador!!

—Sóc gran. Sóc discutit. Ho sentiu! Sóc el poeta dels grans i dels infants. El meu cor és ple d'espumes i de foc. I la sang és vermella de neguit. Tinc set d'infiní! Tinc set afroa!

—Ja heu provat la gasosa?

—Calleu!! Sóc maleït. Jo sóc tot ple de divina follia!

—I com esteu, company, d'ortografia?

—Fogueres veig damunt dels cims nevats. I tinc sang a l'esquena carregada de sagetes...

—Voleu dir, Perarnau, que no esteu carregat de punyetes!

MOSSÈN RAMON GARRIGA

Hom tenia molt interès en fer uns jocs florals laics. Però no es pot matar tot el que és gras.

Uns jocs florals sense capellans haurien estat una equivocació.

Com ho és un enterrament sense capellans.

I entenc que Mossèn Garriga, que no és cap escriptor extraordinari, mereixia un premi extraordinari, perquè les corses quedessin al seu lloc.

FELIP GRAUGÉS

Bellíssima persona. Inofensiu, suau, honest, carregat de bons intents. A aquest se li pot perdonar que per un dia hagi fet un extraordinari.

DOMÈNEC PERRAMON

Noi, quin castigador, aquest Perramon!

Renoï, renoi!

Però és simpàtic.

I fotogènic com en Bertran.

Ha tingut èxits parcials a l'Esquerra de l'«Ensanche».

La seva poesia ens agrada. No entenc com l'hagin pogut premiar. Aquesta vegada ha fallat la lògica.

SEBASTIÀ JUAN ARBÓ

Aquest ha guanyat el «Fastenrath».

Pertany a la categoria tan benemèrita dels literats masculins.

Potser no és tan rebel com en Perarnau, perquè allò ja és el «no va més» de la rebel·lió; però, vaja, ja és ell mateix, ja, també!

Ara, que té més personalitat que l'altitud poeta del Guinardó i sobretot no és tan olla...

—Sebastià Juan Arbó és tot un temperament.

—Es fill d'Amposta i nét dels Almogàvers.

—Es molt amic d'en Farran i Mayoral.

—En les reunions de la senyora Aurea de Sarrià en Sebastià hi juga un bon paper.

—Es company de sofà de la espirital i corporal dansarina.

—Aurea ens deia un dia (perquè nosaltres, senyor governador, també hi hem parlat!!), que el trobava molt fort.

—En canvi, el poeta de l'Ebre ens va declarar confidencialment que la trobava un xic massa fluixa.

—Tot són apreciacions.

ALFONS MASERES

Un membre del jurat va demanar:

—El Concepció Rabell?

I tot seguit a chor hom va respondre:

—Va per ell.

I ja van quedar entesos. Ell era en Maseres.

En Maseres, poeta, prosador, pintor, decorador, i traductor i lampista del llenguatge.

Aquells que hagin vist el retrat d'en Maseres, han de comprendre com ha estat d'oportuna l'adjudicació del Premi Rabell.

Cal només mirar-li la corbata per adonar-se que és un home que fretura una recompensa que no sigui totalment honorífica, sinó fortament reparadora.

La corbata d'en Maseres palesa el grau de depauperació del seu propietari.

Es encara una corbata del temps de les vaques magres del catalanisme. D'aquells temps remots en que tots érem idealistes i la ballaven magra.

Vàchier que Torn...er

...o la sublevació dels urbans

L'afer dels autobusos Torner, desconsideradament deixat de banda per aquest Ajuntament, que sense fer honor a la paraula donada per l'anterior deixa en la major desolació tanta gent de les barriades i tants tenedors de cartes Torner, ha portat finalment els resultats catastròfics que havia de portar. La guerra civil que anunciava la Lliga amb tanta insistència és ja un fet consumat, i des de fa uns dies, si no es manifesta amb tota la seva gravetat, és simplement degut a l'actitud prudent dels ciutadans.

La negativa de la Comissió de Govern a prorrogar el termini del concurs guanyat, o cosa així, pel senyor Torner, ha produït la ruptura. El senyor Váchier ha decidit implantar els autobusos Torner amb un cop de força, i ahir a la tarda tingué lloc aquest.

ELS PRIMERS SIMPTOMES

Els primers símptomes del cop del senyor Váchier els notà l'Alcalde, senyor Pi i Sunyer, a Casa la Ciutat, en veure que era saludat pels urbans amb una certa fredor i no amb el calor acostumat. El senyor Pi i Sunyer no en féu cap cas; però en sortir se sorprendé de veure que li giraven l'esquena. En cridà un i li preguntà per què ho feia, i ell, sense girar-se de cara, digué que eren ordres del senyor Váchier.

El senyor Pi agafà el seu cotxe; però quan aquest anava a agafar el carrer de Fiveller, es trobà amb un urbà que li havia canviat la circulació i no va poder passar. El cotxe es trobà amb igual dificultat fos la que fos la direcció empresa, i, com que l'Alcalde ha d'anar en el cotxe oficial, hagué de tornar al seu despatx.

S'ORGANITZA LA SUBLEVACIÓ

Mentrestant el senyor Váchier, des de Montjuïc, donava ordres. El seu cotxe no parava. Com que al davant portava un fanal verd encarat cap al xofer, darrera novetat en circulació, aquest podia anar en totes direccions i sempre tenia pas lliure. Degut a això els urbans aviat estigueren a punt.

LES NOVES LÍNIES TORNER

Immediatament, amb l'ajut de la Guàrdia Urbana, han estat muntades les línies d'autobusos Torner que uneixen les barriades extremes amb el centre de la ciutat.

La cosa ha estat fàcil. Per aconseguir-ho els urbans han anat a les barriades extremes, i quan veien algú que es preparava per agafar el tramvia o un taxi el cridaven i li deien que havia d'agafar l'autobús Torner, i el feien esperar. Quan en tenien trenta-sis, els feien posar en rengles de quatre, dos i dos, uns de cara i altres

d'esquena, i apa, fent mec, mec, cap a Barcelona per deu cèntims. S'espera que tot seguit que estigui muntada la fàbrica es podrà construir un autobús model al voltant, a sota i a sobre de cada grup de trenta-sis passatgers.

LA FABRICA

La fàbrica, naturalment, encara no està construïda, però ja funciona. Els urbans s'han encarregat d'anar a trobar els obrers, als quals se'ls havia promès treball i els han portat a un magnífic solar. Els obrers fan tots els treballs necessaris per construir els autobusos. Si no els construïxen no és culpa seva, sinó que no tenen les primeres matèries necessàries ni les eines necessàries a les mans. Com que, de moment, no hi ha les primeres matèries, no s'ha cregut necessari donar-los les eines. El treball es fa amb regularitat i s'han establert torns de vigilància perquè la Companyia de Tramvies no organitzi sabotatges.

Els tenedors de cartes segueixen tenint les cartes.

LA NOVA GUARDIA URBANA

Per tal de garantir el nou ordre, el senyor Váchier es proposa crear una nova guàrdia urbana, o sigui una nova policia urbana i de tràfic urbà. L'uniforme també és nou i s'ha adoptat el color únic, o sigui pantalon negre i guerrera groga. El seu cap, actualment a dida, està essent objecte d'una sobrealimentació perquè pugui suportar les oposicions a que serà sotmes, oposicions en les quals no prendrà part més que ell.

El nou cap de Policia Urbana, a més de l'uniforme, haurà de dur al cap, no al de la Policia Urbana, sinó al seu particular, o sigui al cap del cap, totes les equacions, tots els càlculs infinitesimals, de probabilitats i altres. Totes les reaccions químiques i totes les reaccions periodístiques; tots els reglaments de circulació de totes les ciutats del món; tots els sistemes de tàctica i estratègia urbana i tot de tot encara que no sàpiga res de res. S'espera que el nou cap estarà preparat per allà l'any 1988, per la nova Exposició Universal del 1888 que se celebrerà en forma de centenari-homenatge als supervivents. Mentrestant, tot es farà per caps interins.

L'ALCALDE

A hores d'ara l'Alcalde i la Comissió de Govern, junt amb la majoria de l'Ajuntament i la Comarca de l'Esquerra, segueixen resistint heroicament.

Es nota, en canvi, una certa feblesa en la Lliga. El grup radical s'ha passat a l'enemic amb armes i bagatges. Diu que abans d'abandonar el senyor Lerroux, tot

TORNER

—S'ha espallat el motor. Treu pes, que haurem d'empenyer.
—Treuré les obres de l'Esclasons.

mics que es reuneixen al voltant del piano que hi ha entre les dues sales.

Els nostres enviats especials al Palau de la Metallúrgia, avui Saló de l'Art Modern, ens escriuen que ha tingut gran èxit la inauguració de l'Exposició de Primavera que actualment s'hi celebra.

El senyor Merli està tot cofoi del nou local que ha obtingut per als seus estimats artistes. El que està molt cofoi, també, és l'escultor Canyes amb la sala especial que li ha estat dedicada.

Les «estampes mexicanes» del senyor Pedro Sánchez ens han enternit de debò. Hem sortit tan engrescats de can Busquets, que és allà on s'exposen, que deiem allò tan nou de: Viva México! c. x...!

No s'ho creguin massa, però. El senyor Sánchez no ens ha pas convençut d'altra cosa que del seu patriotisme mexicanista, i prou.

L'esquadra japonesa no ha vingut perquè sí

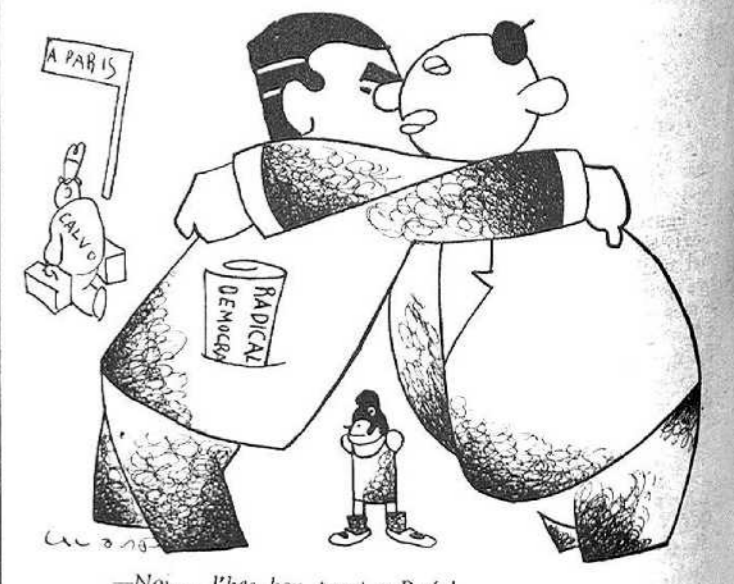
S'havia parlat molt poc dels motius del viatge de l'esquadra japonesa al nostre port. L'opinió, no obstant, no havia pas quedat del tot tranquil·la amb la versió dels quatre arbres pel carrer de Tokio. En efecte, el motiu del viatge seria pueril després que hem vist intervencions diplomàtiques tan inquietants com la gestió de Mr. Norman King al President de la Generalitat. Cal tenir present, en efecte que, no solament l'almirall de l'esquadra, sinó l'ambaixador japonès varen fer una visita al senyor Companys i que el portaren a veure els vaixells perquè es fes càrrec dels canons que portaven. El no haver succeït res després de la visita ens confirma més i més en la nostra versió que diu que el senyor Companys, fent-se càrrec de la situació, donà les garanties necessàries.

Però quina és la nostra versió? Ah, senzillament que, si els vaixells de guerra japonesos han vingut a casa nostra, no ha estat per res més que per protegir el subdit del Manxukuo, Manuel Brunet, a la seva tornada del Pròxim Orient, aproximació de l'Extrem (Orient) del qual depèn. Només cal veure com el desembarcament dels japonesos seguí de pocs dies el desembarcament del manxukuo.

Nosaltres, no podem fer altra cosa que protestar d'aquests procediments, ho fem amb tota energia.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIÓ
Corts, 414 - Telèfon 30422

—Noi..., l'has ben posat a París!

JOSEP JANÉS

Aquest anava per la flor. I què havia de fer la flor? Doncs, anar per a ell. Era fatal.

En Josep Janés no s'està de res i tira al dret, però és franc i no té pèls a la llengua. Va signar la seva poesia amb el seu nom per «allò» de la flor que deïem; però en canvi, abans de tot, va escriure amb lletres grosses «TU».

Aquest «TU» anava per en Tomàs Garcés, que és el veritable autor de la poesia, en complicitat amb en Sánchez-Juan, que també hi col·labora inconscientment i angèlicament (que és la seva habitual manera de col·laborar).

Cal només haver llegit el llibre «Paradis», del prolífic i advocat poeta Garcés, per adonar-se que la poesia guanyadora dels jocs florals d'enguany és una subtil i devota afanada del seu poema «Per què?»

Però això és un detall sense importància.

El que compta és la intenció. Tant si és bona com si és dolenta.

En Josep volia ésser poeta premiat de totes les passades, i Janés.

S'ha sortit amb la seva.

A veure qui rebrà l'any que ve!!! De més verdes se'n maduren!!

MANUEL BERTRAN

Es un bon noi. I modest. Per bon noi l'han premiat.

A MARTORELL

Beata primera. — Per què han vingut tantes personalitats de l'Esquerra?

Beata segona. — Tu diràs! Tractant-se del Pont del Diabre...